

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

DANA SĂVUICĂ

**Din călătoriile
unei femei
cu suflet de copil**

UNIVERS

Cuprins

În loc de introducere	5
Firul subțire al vieții	18
Akbar	21
Cu crocodilul în casă	25
Trecut și prezent	29
21, 22:22... ..	38
O noapte albă între două lumi.	44
Un elefant se legăna... ..	58
Visul unei nopți de iarnă	67
Rătăcind pe străzile Parisului	76
Mirajul Americii	93
Mamma mia!	109
Cercul de Foc.	131
Zbor deasupra unui cuib de nori.	150
Cod S.O.S.....	168
Misiune imposibilă	183
Pe plaja cu nisip alb.	199
Punct și de la capăt	204
În loc de sfârșit... ..	222

Firul subțire al vieții

Am simțit cum mâna mea s-a desprins dintr-a lui. Valul ne-a înghițit cu o forță de neînving. Îl văzusem venind spre noi, din ce în ce mai mare, spumegând cu furie, dar mă simțeam în siguranță pentru că eram cu tata. El mă ținea strâns de mână... Și totuși, valul ne-a izbit cu putere și am simțit cum mâna mi-a alunecat dintr-a tatei. Am încercat să strig, dar apa sărată mi-a inundat gura, făcându-mă să mă înec. L-am auzit pe tatăl meu strigând: „Danaaaaaa!”

În următoarele clipe, valul m-a luat cu el și a început să se joace cu mine. M-a târât până la fund, mi-a izbit capul de nisip, m-a rostogolit odată cu el și m-a făcut să înghit apă sărată amestecată cu nisip. În toată această nebunie, încercam să îmi revin, să ating pământul cu piciorul, dar nu mai știam unde este. În sus, în jos, totul era o imensitate de apă vâscoasă, care mă trăgea și mă împingea în toate direcțiile. Încercam să nu respir, dar teama că nu mai ies la suprafață mă făcea să mă panichez și să simt că nu mai am aer în mine. Îmi explodau plămâni și îmi era frică, o frică teribilă de

necunoscut. Oceanul Indian, atât de frumos privit de la mal, putea fi imprevizibil și crud când intrai în el. Parcă voia să ne arate că el este stăpânul absolut.

În acele secunde care parcă s-au transformat în ore, m-am lăsat pradă fricii și m-a cuprins o tristețe sfâșietoare că nu îmi voi mai revedea părinții, bunicii, sora, că nu voi crește mare, că nu voi ști ce înseamnă viața. În acele secunde, când valul îmi purta de colo-colo trupul, mintea mea rămăsese blocată pe un singur gând: Cum să supraviețuiesc? Și atunci a apărut lângă mine prietenul meu Tintin. Ca o paranteză, pe atunci devoram *Aventurile lui Tintin* și de multe ori mă cufundam atât de adânc în poveștile și peripețiile lui, încât o aduceam la disperare pe mama. „Dana, Danaaaaa, Daaaaanaaa!”, mă striga ea, dar degeaba. Nu aveam nici ochi, nici urechi pentru ce se întâmpla în jurul meu. Făcusem o adevărată pasiune pentru Tintin și pentru toți prietenii lui: profesorul Calculus, căpitanul Haddock, frații Thomson & Thompson și cățelușul Snowy. Trăiam odată cu personajul principal aventurile și situațiile extreme prin care trecea, citeam cu atenție dialogurile și observam gesturile și logica lui când ieșea cu brio din încurcături. Aceste aventuri scrise și ilustrate cu atâta inteligență și spirit de Hergé mi-au deschis apetitul pentru cunoaștere, mi-au hrănit imaginația.

Când a apărut Tintin lângă mine, vocea lui mi-a dat încredere. Bătăile inimii mi-au încetinit, am deschis ochii și am privit apa. Devenise clară și am întrezărit

Respect razele soarelui prin ea. Mi-am dat seama că aceea era direcția bună. Cu ultimul suflu de aer din plămâni, mi-am adunat puterile, am împins vertiginos apa cu picioarele și cu mâinile și am ieșit la suprafață, scoțând un urlat și deschizând larg gura pentru a înghiți aerul curat. Plămânii îmi ardeau, tâmpile îmi zvâcneau de durere, mușchii corpului îmi amortiseră și am simțit oboseala teribilă care pusese stăpânire pe mine. Am auzit ca prin vis vocea tatălui meu și m-am trezit scoasă din valuri de brațele lui puternice. Am deschis ochii și printre gene l-am văzut pe Tintin zâmbindu-mi și trimițându-mi un salut: „La revedere, Dana! *Until we meet again*“.

Akbar

Aveam șapte ani când am ajuns în Sri Lanka, Insula Paradisului sau „Lacrima Indiei“, cum mai e numită. Prin misiunea diplomatică a tatălui meu, toată familia noastră a plecat să locuiască în această țară ecuatorială complet diferită de a noastră. Limba, civilizația, cultura și religia acestei țări, flora și fauna, totul era diferit.

Când am sosit la Ambasadă cu toate bagajele, care nu erau puține deloc, fiindcă pe vremea aceea nu puteai să revii în țară decât o dată la doi ani, ne-a întâmpinat staff-ul alcătuit din localnici, un om care ne servea la reședință, Ganesh, plus o familie de români, soț și soție cu doi copii – ei erau secretara și portarul Ambasadei. Printre ei, ca o nălucă, a apărut un câine negru. Un labrador cu ochi verzi. Am țipat de fericire, fiindcă îmi dorisem foarte mult un câine. Am întrebat cum îl cheamă: „Akbar“, a venit răspunsul portarului. L-am văzut pe tatăl meu ridicând din sprânceană în semn de amuzament. N-am înțeles de ce... apoi mi-a explicat ce înseamnă acest nume în lumea arabă.

Akbar a devenit prietenul meu cel mai bun. Eram nedespărțiți. Îi plăcea să mă întâmpine dimineața

sărind cu labele pe mine. Își cerea porția de mângâieri. Era un câine extrem de inteligent și foarte atașat de casă. Parcă știa că el este bodyguard-ul unui loc special, *top secret!* Făcea ture non-stop din fața curții, unde era poarta principală a Ambasadei, până în spate, unde era grădina reședinței noastre. Într-o zi l-am văzut preocupat de ceva în grădină. Sărea în sus ca o capră, apoi își băga botul în iarbă adulmecând, iar sărea în spate, iar înainta încet... și tot așa până când m-a făcut curioasă și am ieșit după el în curte. În acel moment a început să latre, venind încet spre mine. Nu înțelegeam ce avea câinele. Parcă înnebunise. Panicată, am intrat repede în casă. L-am strigat pe Ganesh și l-am rugat să-l calmeze pe Akbar. Eu mă uitam pe fereastră la agitația din curte. După un timp l-am văzut pe Ganesh luând o prăjină cu un cârlig ascuțit în vârf. Akbar lătra și dădea cu laba peste ceva în iarbă. După câteva minute de suspans, Ganesh a străpuns pământul cu prăjina și a ridicat în aer un șarpe lung.

Tot Akbar a fost cel care m-a făcut să mă împrietenesc cu vecinul de vizavi. Era un băiat de vreo cincisprezece ani, localnic. Drăguț, manierat, dar foarte timid. Nu reieșea deloc din comportamentul lui că ar avea un *crush* pentru mine. Eu eram mică, destul de introvertită, nu îmi stătea mintea la băieți și în nici un caz nu aveam de gând să intru în vorbă cu el. Eram fiica unui diplomat care provenea dintr-o țară comunistă, unde principiul de bază era să nu vorbești cu străinii.

Nici măcar cu cei în țara cărora locuiai, dacă nu treceau prin filtrul securizat al staff-ului de la Ambasadă...

Akbar mă întâmpina în fiecare zi la intrarea principală. Începea hârjoneala obișnuită între noi. Într-o zi, m-a lovit o floare aruncată spre mine de cineva. Am auzit ca un ecou „*I looooooove youuu*“ și am văzut un bilet prins de zgarda lui Akbar: „*My dearest dear...*“, semnat: Christopher.

M-am înroșit toată și m-am uitat rușinată spre poartă, încercând să ghicesc de unde venea sunetul vocii. Îmi aduc aminte că Akbar se uita fix la mine cu ochii lui verzi și a început să râdă. Da, câinele ăsta avea o față extrem de expresivă. Rânjea cu gura până la urechi, scosese o limbă lungă și roșie și m-a împuns cu nasul lui umed, de parcă voia să-mi spună cum au complotat ei împreună ca să mă facă atentă la această mică declarație de dragoste.

Uneori Akbar se juca de-a v-ați ascunselea cu mine. Eu îl strigam și el rămânea pitit, făcându-mă să-l caut prin toată curtea. Într-o zi, după ce l-am strigat de câteva ori tot mai tare, a ieșit tatăl meu și mi-a spus răspicat: „Dana, vecinii noștri de la colțul străzii sunt musulmani. De fiecare dată când strigi câinele, ei cred că iei numele profetului lor în derâdere. Încetează cu asta. Trebuie să avem grijă la orice detaliu de acest fel“. M-am uitat la el mirată. „Păi, atunci de ce au numit cățelul Akbar? Oricum, el e singhalez, deci budist. Mai bine îi spuneam Buddha!“

Akbar a trăit cu noi ca un rege. Când a sosit timpul să plecăm în țară, după patru ani, a trebuit să găsim o altă casă pentru el. Tata, știind cât de mult îl iubeam pe Akbar, s-a dat peste cap să-i găsească un nou stăpân. A reușit ca Akbar să fie adoptat de unul dintre miniștrii guvernului din Sri Lanka. Toată familia l-a condus la noua lui casă. Țin minte că era o locuință superbă, cu o grădină imensă, plină de plante exotice, de flori, frangipani și orhidee, dar și de animale. Aveau un pui de elefant care s-a împrietenit imediat cu Akbar. Ministrul ne-a așteptat cu ceai de Ceylon și cu prăjituri. Servitorii roiau în jurul nostru pe terasa umbrită de palmieri, iar vântul adia ușor dinspre ocean. Grădina era de vis. M-am bucurat că Akbar va avea un cămin atât de frumos unde să-și petreacă restul zilelor în liniște. Când ne-am îndreptat spre mașină, Akbar a venit alergând spre noi și a încercat să sară înăuntru, scheunând încet. Parcă simțea că îl lăsam acolo... Un servitor a venit repede și l-a luat de zgardă, ținându-l strâns să nu scape. Am plecat cu mașina, uitându-mă după el în oglindă. Plângeam și îl strigam: „Akbar, Akbar!“

Ultima mea amintire despre Akbar este imaginea câinelui privindu-ne cum îl părăseam. Tatăl meu a păstrat legătura cu noul stăpân, chiar dacă legile țării noastre pedepseau dur orice asociere cu străinii. Și totuși, Akbar merita să ne asumăm acest risc. Făcea parte din familie.

Am avut vești de la el până în ziua în care s-a stins din viață. „*He died a happy dog*“, ne-a spus stăpânul lui.

Cu crocodilul în casă

Trecusem în clasa a șasea. Revenisem în România și mă mutasem la bunici, în Târgoviște. Părinții mei nu au vrut să mă lase singură în București, la internatul Ministerului Afacerilor Externe, unde stăteau mulți copii în lipsa părinților trimiși în misiuni diplomatice. La Târgoviște am fost înscrisă la o școală destul de exigentă, unde conta cât de bun erai ca elev, ce culoare avea șnurul de pe uniforma de pionier și, bineînțeles, se ținea seama și de ocupația părinților. Nimeni nu știa cine era fata blondă cu tenul ciocolatiu care a intrat pe ușa clasei la începutul anului școlar. Strigat la catalog, numele nu spunea nimic. Nu avea nici un ecou. Nu eram copilul cutărui doctor, avocat sau profesor renumit din oraș. Nu eram rudă cu nici un om important, așa că... am fost pusă în ultima bancă. Nu mă băga nimeni în seamă, nu vorbea nimeni cu mine. Așa au trecut orele de matematică, de română, de istorie și de geografie și o săptămână de *silenzio stampa*. Bărfa pe care am prins-o în zbor spunea că cei din jur erau nedumeriți de rasa mea. Nu mai văzuseră o

„țigancă“ blondă. Soarele ecuatorial își lăsase urmele pe corpul meu, transformându-mi nuanța pielii în aceea a ciocolatei cu lapte și culoarea părului într-un șaten deschis cu reflexii aurii. A sosit și ora de limba engleză. Profesoara, o tipă tânără și îmbrăcată elegant, a intrat pe ușă, s-a așezat cu fundul pe catedră, a deschis cartea la o lecție și ne-a ordonat să citim fiecare câte o propoziție. Eram vreo treizeci și cinci de copii în clasă, așa că a durat ceva până s-a ajuns la eleva din ultima bancă. Cu un zâmbet în colțul gurii, tovarășa profesoară m-a îndemnat să citesc și eu ceva, cât sunt în stare: „Hai să te auzim și pe tine, Daniela... cum ai zis că te mai cheamă?“

M-am ridicat în picioare, cu genunchii tremurând. Banca s-a izbit cu putere de cea din față, făcând un zgomot care a stârnit rânjetele celorlalți copii. Aveam un nod în gât pentru că, practic, era prima data când vorbeam în fața tuturor. Am citit toată lecția foarte repede. Cu accent... american. Tăcere... Gura profesoarei formase un O perfect. Toți elevii, ca la un semn, s-au întors cu fața spre ultima bancă, șocați de parcă văzuseră un... crocodil.

Nu pot să exprim în cuvinte senzația pe care am avut-o în acele clipe. O căldură plăcută mi-a inundat tot trupul, cred că mi s-au întipărit pe față un zâmbet, o expresie de pisică satisfăcută care a descoperit în debara borcanul cu untură. În pauză, toți colegii m-au înconjurat, iar eu încercam să răspund întrebărilor care

veneau la fiecare secundă din toate direcțiile. În acea zi s-a spart gheața. Asta m-a costat ceva, în sensul că, la fiecare „lucrare de control“, fițuicile colegilor treceau în timpul orei pe la mine, la corectat, până s-a prins profesoara de engleză, care m-a muștrat zdravăn. Oricum, am fost mutată din banca din spatele clasei.

Apropo de crocodil, iată cum s-a desfășurat prima mea lecție de limba engleză în Sri Lanka.

Pentru că părinții mei au făcut mari eforturi ca să mă dea la Overseas School of Colombo (Școala Americană pentru copiii expaților și diplomaților), fusesem nevoită să învăț engleza repede și bine. Așa am ajuns la Mrs. De Silva, profesoara de engleză cu care am început o serie de lecții private la ea acasă. Era o femeie frumoasă, extrem de delicată, de o eleganță aparte. Îmi plăceau mult simplitatea gesturilor ei, vocea caldă și manierele englezești. Casa ei era tipic indiană, cu camere mari, răcoroase, cu deschidere largă spre grădina luxuriantă, cu mobilă din ratan și bambus, cu statuete reprezentându-l pe Buddha aranjate prin colțurile casei. Într-una dintre camere era un altar de rugăciune cu frangipani în boluri și candelă aprinsă. Ventilatoarele băteau din palete și scoteau un sunet ușor, făcând să se miște aerul și alungând atât cât se putea căldura care răzbătea în valuri de afară.

Mrs. De Silva m-a întrebat dacă știam ceva în limba engleză. Începusem să învăț această limbă încă din clasa a doua, la București, dar nu ajunsesem prea departe.